

BULETIN INFORMATIV

Nr.
55

7
Mai
2021

EDITORIAL

Fotbal minut cu minut

Justin Ștefan, Secretar General LPF

În copilăria mea, dar cred că și în copilăria dumneavoastră, fotbalul povestit era cel puțin la fel de prezent în societate ca fotbalul privit la televizor, jucat în curtea școlii sau pe stradă, ori urmărit din tribunele stadioanelor. Fotbalul povestit are și astăzi ceva din misterul, evident nedeslușit, ciocnirii dintre timpul trăirii și timpul mărturisirii, după expresia unui mare critic. Tot astfel stau lucrurile și cu fotbalul auzit.

Auzit la radio, în celebra emisiune "Fotbal minut cu minut", auzit în grupurile de elevi sau studenți, fotbalul părea alternativa concretă la o viață virtuală, în mod absolut paradoxal. Pentru că puteai să ți-l imaginezi pe profilul tău de consumator de visuri, ceea ce nu era deloc puțin lucru, ba dimpotrivă!

Dar era sau este astăzi fotbalul un sport sau o secvență de viață care se trăiește minut cu minut? Mai mult azi decât ieri? Ori cum a fost atunci nu mai poate fi posibil azi, când secolul vitezei s-a transformat în secolul Google?

E o întrebare care poate fi pusă și care poate da naștere la răspunsuri pe care să le selectăm emoțional și nu obiectiv, sau altfel spus, așa cum ne-am dori să se întâmple lucrurile și nu chiar așa cum se întâmplă, de regulă, în realitate.

Fotbalul e, oricum am analiza cauza lui, mai mult decât un sport, asta apropo de "secvența de viață" de care aminteam mai sus. Fotbalul de astăzi a rămas o poveste în timp ce a captat valențe sociale, financiare, de marketing și publicitate. Minut cu minut chiar, zi de zi, an după an, competiție după competiție.

Este o realitate, fără îndoială.

Fotbalul continuă povestea cu care ne-a atras în copilărie, construind în același timp o civilizație modernă și capabilă să păstreze visul fiecăruia dintre noi. Celebra întrebare din acei ani, "tu cu cine ții?", nu s-a diluat, îndrăznesc să cred. Dar, într-un fel, s-a transformat, sau mai popular zis, s-a adaptat realităților din teren...

Sigur că țin cu Barcelona, cu Dinamo, cu Chelsea sau Universitatea Craiova. Dar țin nu doar cu echipa care intră pe teren, ci și cu cea de pe banca tehnică, și cu ce îmi oferă antrenorul, de aceea avem în acești ani fani de-ai lui Mourinho, de-ai lui Guardiola și Mircea Lucescu, de-ai lui Zidane sau Olăroiu. Iar condiția mea de suporter mă duce în tot universul creat în jurul clubului meu favorit.

Poate fi povestit însă acest nou univers precum făceam cândva cu fotbalul ascultat la "Minut cu minut", cu urechea lipită de aparatul de radio? Bineînțeles că da, așa zice, fiecare timp are, generează și contează pe propriile lui amintiri. Modernismul, știm cu toții asta din istoria artei, e urmat de post-modernism, ca o secvență redundantă a aceleiași trăiri subiective.

În fine, avem fotbalul pe care îl impun vremurile. Aparatele de radio nu mai sunt în case, sunt, în schimb în mașini. Până și viața noastră e o mașină care devorează timp, energie și realități. Minut cu minut, ea se fragmentează și se multiplică exact ca fotbalul pe care îl avem. Dacă e mai bine astfel sau nu, alții vor putea răspunde, ceva mai târziu...

INTERVIU

Interviu cu Ionuț Balaur
(FC Voluntari)

realizat de **Radu Opreșan și Octavian Țopa**

*"E o mare onoare pentru mine să preiau banderola de căpitan de la fotbaliști mari ai României, cum au fost Vasile Maftei, care acum ne este și antrenor, Daniel Pancu sau Florin Cernat. În primele momente am fost teribil de emoționat, dar m-am gândit imediat că trebuie să mă concentrez mai bine, să muncesc mai mult, să fiu un exemplu permanent pentru colegii mei", spunea în urmă cu două luni **Ionuț Balaur**. Fostul jucător de la FC Vaslui, ASA Târgu Mureș și Dunărea Călărași își vedea astfel încununată o carieră cu aproape **200 de meciuri în prima ligă**.*

1 ***Ionuț, unde crezi că e mai interesantă această ediție de campionat, în play-off sau în play-out?***

În ambele părți este extrem de palpitant. În lupta pentru titlu sunt angrenate echipele mari și această rivalitate mărește suspansul. În partea de jos a clasamentului, îl play-out adică, sunt mai

multe echipe implicate, despărțite de doar câteva puncte. Practic, numai Chindia Târgoviște și FC Argeș pot spune că stau liniștite. În rest, șase echipe vor juca până în ultima clipă a sezonului.

2 ***Crezi că absența impusă a publicului din tribune îi va face pe oameni să fie mai interesați, să își***

dorească reconectarea la fotbal? Sau crezi că își vor pierde interesul?

Da, cu toții am simțit lipsa publicului, a fost o perioadă grea pentru toți sportivii de performanță, nu numai pentru fotbaliști. Așteptăm să se dea din nou drumul oamenilor în tribune, pentru că fotbalul fără public nu are același farmec. Și cred că

suporterii se vor întoarce cu dor de fotbal!

3 *Cât de greu a fost pentru voi să jucați în ritmul acesta inferal, cu atât de puține zile distanță între meciuri?*

(Oftează) A fost greu, foarte greu și mai pot spune că am fost dezavantajați de program. Vă dau un

exemplu: în săptămâna în care ne-a învins Dinamo, noi am jucat la intervale de două zile, iar adversara noastră a avut și șase zile pauză.

4 *În condițiile astea, ce contează mai mult, calitatea fotbalistică sau metoda de recuperare?*

Metoda de

recuperare este foarte importantă în acest final tensionat. Noi, la Voluntari, avem la dispoziție tot ce există în acest domeniu, adică bazin cu spa, criosună, toată paleta ... Sper să ne conservăm puterile până la ultimul fluier și să ne îndeplinim obiectivul, adică evitarea retrogradării.

INTERVIU

Interviu cu Valentin Gheorghe
(Astra Giurgiu)

realizat de *Marian Dima și Octavian Țopa*

S-a născut de Ziua Îndrăgostiților (**14 februarie**), la Ploiești și este cu adevărat îndrăgostit de fotbal și de **Astra Giurgiu**. Are **102 meciuri** și **20 de goluri** pe prima scenă a fotbalului românesc pentru o singură echipă, ceea ce nu e puțin lucru pentru un tânăr de doar 24 de ani. Acesta este **Valentin Gheorghe**, un fotbalist cu mare potențial de creștere în **CASA Liga 1**.

1 Ce reprezintă pentru tine Astra Giurgiu?

Tot ce înseamnă cariera și viața mea are legătură directă cu acest club! Am început fotbalul încă de la 10 ani la Astra, aici m-am format ca jucător și ca om, și am muncit mult ca să ajung la prima echipă. Astra e pentru mine mai

mult decât un loc de muncă, e o a doua casă.

2 Crezi că regulă U-21 te-a ajutat să te impui în fotbalul românesc?

Da, este o regulă bună, o regulă care a ajutat mulți jucători tineri. Consider că a fost și este benefică cât timp a fost vorba de

prezența obligatorie a unui singur jucător U-21 în prima echipă.

3 Care a fost cel mai frumos moment din cariera ta de fotbalist?

Meciul de pe Arena Națională, când ne-am calificat în primăvara europeană contra celor

de la AS Roma, a fost unul din cele mai frumoase momente din viața mea (n.n. 8 decembrie 2016, Astra Giurgiu – AS Roma 0-0). Nu-l voi uita niciodată! Cum să uit că am jucat la campioana en-titre a României, care a reușit calificarea în primăvara europeană?! (Zâmbeste)

4 *Dar cel mai dificil?*

Cel mai greu moment, cea mai urâtă zi din cariera mea a fost când

am pierdut finala Cupei României pe stadionul Ilie Oană din Ploiești (n.n. 25 mai 2019, Astra Giurgiu – Viitorul Constanța 1-2). Mi-am dorit mult trofeul, toți ni l-am dorit, dar l-am pierdut în prelungiri, după ce am condus la pauză. E un moment pe care, de asemenea, nu-l pot uita vreodată.

5 *Cum vezi finalul acestui sezon, cu atât de multe necunoscute și cu multe partide disputate într-un interval de timp mai scurt decât oricând?*

Finalul de sezon va fi unul foarte disputat, se joacă intens, cu puține zile de pauză, de recuperare. Chiar dacă acum nu suntem pe locul dorit, sunt sigur că vom face meciuri bune până la sfârșit și că vom urca în clasament. Ne dorim foarte tare să ne calificăm în finala Cupei României și, de această dată, să o câștigăm! Doar în acest fel putem scăpa de o amintire urâtă. Astra Giurgiu chiar merită încă un trofeu în vitrina clubului!

SPONSOR

CRONICĂ

14 zile din aprilie (II)

realizată de **Marius Mitrăn**

...E încă sâmbătă, 16 aprilie. Stadionul „23 August” arde. Arde la propriu, e incandescent, oamenii nu se îndură să plece, adună de pe bănci bucăți încă nearse de ziar și încearcă să le dea foc. Alții reaprind pânze, bucăți de cămăși, torțe care nu mai au cum să se aprindă... Am bătut campioana lumii, Italia, am reușit ceea ce acum

câteva luni n-au fost în stare Brazilia lui Zico și Socrates, Argentina lui Maradona și Passarella, Germania lui Rummenigge și Breitner, am bătut Italia lui Rossi, Balonul de Aur al Europei, a lui Zoff, Gentile, Bettega, Antognoni, Collovati, Cabrini, Italia lui Tardelli, a lui Bruno Conti și a lui Bearzot. Am bătut Italiaaaa!!

... Jos mă uit, pe gazon. Mă feresc de câteva bucăți de ziare care fâlfâie arzând pe lângă capul meu și strâng pleoapele, de la fum... Jos, încă sunt pe gazon ai mei: uite-l pe Ilie, schimbând tricoul cu Gentile, uite-l pe Ștefănescu, il Capitano, cu mâna peste umărul lui Ungureanu, mereu în stânga lui, ca o prelungire a inimii... Uite-l și pe Cămətaru, uriaș, între Scirea, Bölöni și Cabrini, uite-l pe Cârțu, în brațele lui Geolghău, pe care tocmai îl înlocuise. În cinci minute, cât jucase, avusese timp să râdă de Cabrini, căruia îi strecurase mingea printre picioare. De două ori.

Sunt acolo. E și Negrilă, care fusese rezervă, și Țicleanu, care e suspendat, după meciul din iarnă de la Florența. Sunt acolo, sunt toți...

Toți? Nu chiar. E și Lung, care n-a jucat, a fost rezerva lui Moraru, dar ceilalți au rămas acasă, cu Ivan, secundul. Aștept afară, pe la autocar, apoi plec pe jos spre centru. În autobuze nu te puteai urca, în trolee nici atât. Din când în când, îmi ridic geanta mea alb-albastră pe umăr și mă uit în urmă: stadionul încă fumegă. Am bătut Italia și mai mult de jumătate

(îmi place împărțirea asta!) au fost de la Craiova. Am bătut Italia și am în cap trei lucruri, cam în ordinea asta: unu, cum ajung acasă la Otopeni, pentru că simt că nu se poate, e și prea târziu, sunt și prea departe. Cineva zice, într-un grup, că a dat Ceaușescu ordin să se circule „și după două noaptea” cu ITB-ul și, uite, mamă, acum

am speranțe că ajung. Până la urmă ajung. Apoi, doi, câte ore mai sunt până la meciul cu Benfica. Să zicem, dacă tot avem atâta de mers, că e un exercițiu util. Și dacă luăm ca reper miezul nopții, ar mai fi 24 de ore duminică, 24 luni și 24 marți, plus cele 14 de miercuri. Sau 16. Deci 72 de ore plus încă 14 dacă meciul începe la două, ar fi 86 de ore. Sau la trei începe? Sau chiar la patru? Nu cred, că nu e în nocturnă, că n-avem, și dacă pui prelungiri și lovituri de la 11 metri... se face cam șapte așa... Nu, deci sigur începe la două, maxim trei, să nu ne prindă seara. Dar ce-aș fi vrut și eu să avem nocturnă și să aprindem făclii, ca-n noaptea asta, miercuri... Și trei: vrea tata să mergem la meci sau nu? De fapt, punctul trei e punctul unu!

17 aprilie 1983. E duminică, mă trezesc greu și târziu. Azi-noapte la unu am ajuns acasă, am stat mult în stație la Casa Scânteii. Nu fac nimic toată ziua. Ba da, fac ceva, totuși, decupez articolul lui Amza Pellea din „Informația”. Trec atent cu foarfeca peste chenar și apoi îl pun în caietul de română, un text care atâră așa, de un titlu, fragil, mă gândesc, parcă era mai puternic în ziar. Citesc. <<Nouăzeci de minute de tensiune enormă. Nouăzeci de minute de tensiune, legat la ochi, urmărind doar cu ochii minții desfășurarea meciului, am trăit poate clipele cele mai încordate din viață. Universitatea, fără Ștefănescu și Balaci,

avea misiunea extrem de dificilă de a nu permite portughezilor să marcheze pe teren propriu și și-a îndeplinit-o admirabil. Prezența lui Cămătaru în careul propriu, ca întreaga echipă, de altfel, mi-a trezit în minte cuvintele mereu profund emoționante „pe aici nu se trece!” Întâmplător sau nu, 7 aprilie este ziua mea de naștere. Nu am primit în viața mea un cadou mai frumos ca această egalitate, pentru care le mulțumesc băieților, urându-le din toată inima izbândă în Cetatea Băniei. Amza Pellea>> Titlul, fragil, decupat e mat: „Cel mai frumos cadou”. Apoi nu mai știu nimic din ziua aceea.

4 aprilie 2014. În stânga mea e Irimescu, apoi, lângă el, tot în stânga, e Ungureanu. În fața mea sunt Tilihoi, Balaci, pe laturile scurte sunt Beldeanu și Niculescu „Fonfo”, tot în stânga mea, Boldici și Negrilă în dreapta. Lângă Negrilă se așează și Geolgău, în câteva minute. Nea Tică Oțet a greșit, zice Ilie, că mă întrebasesi, Mariuse. Atunci, în noaptea aia, după ce-ați aprins voi stadionul că am bătut Italia, atunci a fost începutul sfârșitului. Și ți le spun pe rând. După meci, care eram am mers la hotel și am zis că rămânem acolo. Nea Tică era cu noi și a insistat să plecăm, în miez de noapte, spre Craiova. Aveam autocarul după noi, nu era o problemă,

deși tocmai asta avea să fie cea mai mare problemă. Sau prima mare problemă. Trage din țigară. Fumează țigarete slim, foarte slabe, subțiri-subțiri, albe. Fumul e tot alb, parcă. Eu numărasem cinci. Nu, nu țigări. Loviturile pe care Dumnezeu ni le dăduse în ziua aceea: de treizeci de ani le număr, le știu, încerc să le uit. Autocarul și noaptea pierdută apoi pe autostradă, absența lui Negrilă, ruptura lui Donose, ratarea lui Cami și infarctul tatălui meu, bara lui Zoli... Cinci. Nu știu dacă spun asta cu glas tare sau totul e doar în gând, cum e de atâția ani. „Nu-s cinci, sunt cel puțin încă pe atâtea.” E Aurică Beldeanu, înseamnă că nu mi-am ținut gura. Beldeanu nu a jucat cu Italia, a fost însă cel mai bun atunci, cu Benfica. Deși a început meciul rezervă, uitându-se de pe bancă la ce era în jur. Întind și eu mâna după o țigară. Nu am, pentru că m-am lăsat pe 4 noiembrie, anul trecut. Ilie îmi întinde bricheta: „Vrei să-ți spun iar? Că ți-am mai spus... Ce vrei tu să înțelegi?” Ciudat însă, după fraza asta Prințul tace. Tac toți.

18 aprilie 1983. Luni. O zi îngrozitoare la liceu. Se aduc rezultatele la mate, la teză. Nu am prea mari emoții, n-am făcut nimic. Aproape nimic. Mă mir însă că doamna Păltineanu și-a umplut ziua de

duminică cu corectarea tezelor. Așa a zis ea că e bine. Îmi văd caietul în teancul pus pe mijlocul catedrei. Când ajunge la el, doamna Păltineanu ridică din sprâncene, mirare mare, și cântă, ca de obicei numele proprii: „Mdaaa... Miiitraan, Miitran Maaarius, între 4 și 5... Ai făcut ceva, băiete, dar ai făcut prost. Prost. Ce ai în oral, să vedem... un 7, doi de 4... Și dacă îți dau 4 și dacă îți dau 5, îți iese media, treci. Îți las 4, ca să nu te lenevești la clasă...” Nu m-am lenevit. De atunci, de 31 de ani, am un singur coșmar, unul. Doamna Ana Maria Păltineanu intră în clasă și mă scoate la tablă. Și, evident, nu știu nimic!

...Seara, acasă, tata îmi spune, cu ochii în pământ, ca și cum i-ar fi rușine, că nu mergem la meci. „E mai bine. Măcar să trecem de ăștia... mergem la finală sigur... Ce-ai făcut la teză?” „Păi, abia am dat, poate la sfârșitul săptămânii să...” „Bine, tată!” „Bine, tată!”

... „În ziua aia, luni, a fost infernul. Duminică, nea Tică, după ce-am ajuns dimineață, în loc să ne țină în cantonament, ne-a lăsat acasă, la neveste, la... Apoi, luni, a început cirul. Cantonamentul era la Hotelul Partidului, Parc îi zice acum, în centru. Lume în față, tevatură, balamuc. Dar nici asta n-a fost de netrecut... Ei, știi ce ne-a pus capac?! A trebuit să ne ducem la Universitate, pe la facultatea fiecăruia, pe la profesori, cu bilete. Balaci nu, că nu era student

încă... Dar de la mine voiau carne, zahăr, dracu' să-i ia!... Mirceo, nu te-ai dus, mă, cu bilete?” „Cum nu? Cu două sute de bilete m-am dus, pe la uși, îi așteptam, le dădeam, așa voiau, să le aducem personal, altfel, la examene...” Irimescu nu zâmbește. Nici ceilalți, Ilie e și mai nervos, de parcă acum li s-ar cere iar să împartă bilete. „Cererea era mare, trei-patru sute de mii de oameni se înscriaseră pe la fabrici, școli, instituții...” Asta zic eu, că-mi spusese profesorul Stroe cândva. Uite, nici profesorul nu mai este.

19 aprilie 1983. Mai e o zi. La școală se aude că sâmbătă Craiova a rămas pe autostradă. Nu cred nimic. Fug în Cișmigiu, unde microbiștii îmi confirmă, dar discuția e exuberantă, toți sunt siguri că „oltenii merg în finală. Asta, asta cu Negrilă e nasoală, cine joacă fundaș dreapta... Cine?”

... „Cine, Ilie, trebuia să îl înlocuiască pe Negoro?” „Păi, Mariuse, uite că e aici și el, și Ghiță...” „Tu ești de vină, Ghiță!”, zic eu, mirat și acum de ce tupeu am să zic așa ceva. Nu Ghiță a fost de vină. În toți acești ani am căutat să înțeleg ce s-a întâmplat. Am vorbit cu mulți dintre ei, cei care atunci, în ziua aceea de miercuri, 20 aprilie 1983, au fost acolo. Atunci, acolo, față-n față, cu un Dumnezeu al altora, împrumutat pentru o oră și pierdut pentru totdeauna. Pentru treizeci de ani. Pentru niște ani...

Nicolae Ivan, secundul care a rămas la Craiova în noaptea cu Italia și cu pana de pe autostradă, zice că s-a greșit cu Geolgău pe poziția de fundaș dreapta și că trebuia Ungureanu pus acolo, că s-a consultat cu „nea Tică” Oțet și că amândoi au decis așa. Din păcate, au greșit, din păcate nu ei au venit cu ideea „nefericită”, cum zice Ivan, dar da, ei au decis, trași discret de mânecă: așa! Faceți așa!

Nicolae Ivan mai zice că la Lisabona a fost o dominare totală a Benficăi, din care am scăpat pentru că am avut noroc. Și că pe 20 aprilie, la Craiova, am greșit cu Geolgău, pentru că Ungureanu juca pe dreapta și Irimescu mai jucase, întotdeauna bine, fundaș stânga... Că federația a acceptat datele de disputare ale jocurilor naționalei fără să-și imagineze că o echipă din România va ajunge, în aprilie, în semifinale. Că s-ar fi dat vitamine la București, că au fost cele mai importante două meciuri din istoria Craiovei, care era Naționala, și ale Naționalei înseși, care era Craiova, în doar patru zile, unul sâmbătă noaptea, celălalt miercuri după prânz. Patru zile! Pe viață și pe moarte, și de păcălit ne-a păcălit viața! Apoi, că a ratat Cămătaru, la 1-0 pentru noi, singur cu portarul și că, după pauză, Sven Goran Eriksson a schimbat sistemul, din 4-4-2, cu Nené și Filipovici vârfuri, în 4-3-3, cu Filipovici, Bastos Lopes și Chalana în față.

Și că asta a fost. Doctorul Frânculescu spunea de carnitină, suplimentul de efort dat la București înainte de meciul cu Italia și că bara transversală izbită de Zoli Crișan, cu câteva minute înainte de lăsarea serii și a cortinei, era mai jos, cu 4 centimetri. Apoi, lăsându-i pentru concluzii și scena finală pe cei în decizia cărora au stat viața și moartea acelei echipe, Balaci și Tică Oțet, o decizie luată târziu (sau, poate, prea devreme?), undeva într-un salon de protocol al Hotelului Partidului (viitor Parc) din centrul unei Craiove care se revărsase ca o lavă, peste tot ceea ce s-ar fi gândit să se opună triumfului de peste doar câteva ore.

... Acasă, mama mi-a spus, marți seara, înainte de a pleca la spital – era de noapte – ca nu cumva mâine, pe vremea asta, să-i

spun că-mi pare rău că m-am născut cu această dragoste de la care am pretenții să primesc atât de mult. „Ce să primesc, mamă?” „Atât de mult, îți zic.” Se îmbracă, trage fermoarul fustei. „Echipa ta, viața ta, lumea ta, toate înseamnă mult. Pentru ceilalți ce ai păstrat?” Se încălță, bezele din degete, iese. „Pa, mamă!”

... Iadul este amintirea fără puterea de a mai schimba ceva. (În noaptea aceea am visat că mama m-a pierdut, undeva între niște blocuri, în careu, la Bârlad. Aveam patru sau cinci ani și plângeam.)

20 aprilie 1983, miercuri. În fond, cum spunea Dickens, n-o să spun povestea cum a fost, ci cum mi-o amintesc. Marile speranțe.

... Undeva, azi, acum, peste 30 de ani de amintire, rămâne mama. Liceul. Tata. Ziua de 20... Apoi, că n-au rămas în București, că li s-a stricat autocarul, că n-a oprit nimeni pe autostradă, că în Craiova nu au rămas în cantonament, că au fost obligați să distribuie bilete, că hotelul era prea în centru, că n-a fost Negrilă, că s-a rupt Donose, că, în doar patru zile, și Italia și Benfica, pe viață și pe moarte, cele mai importante din viață și din moarte, că Strömberg n-avea drept de joc, că nea Tică Oțet, pentru prima oară în viață, nu se consultă cu Balaci, dar se consultă cu..., că vitamine la București, că ezită Cami, când scapă singur cu Bento, la 1-0, că Zoli țintește bara, care era prea joasă, că oboseala, că șampania și tortul erau deja în vestiar, că și Irimescu și Cami cad, și Donose, chiar și el, că Filipovici, sârbul, era singurul fotbalist din lume care mai înscrisese de trei ori, în Cupa UEFA, în poarta Craiovei, până în acea zi, atunci a fost a patra oară, că „la pauză ne-am certat, Marius, am țipat la Zoli, să se ceară afară, se vede și când ieșim pe culoar, pe cameră”, zice Ilie, că publicul a trăit și a murit odată cu ei, adică în minutul 53.

Și totuși, mă-ntorc. E 20 aprilie 1983, miercuri. Plec spre liceu, ca să am de unde să vin. Am nervi indescritibili, fini și persistenți. Ajuns la „Lazăr”, scriu pe caiet, a suta oară: Lung – ... și mă opresc. Treizeci de ani mai târziu, Lung, întrebat, crede același lucru.

(Va urma)

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA